

[Bertel Dahgaard.]

forhold til den hidtidige beregningsmåde skal holdes 15 points udenfor.

Det radikale venstre har også givet udtryk for, at skal man kunne bryde den onde cirkel, må man dels prisstabilisere i det omfang, det er muligt, dels foretage en vis begrænsning i pristallets virkninger, men vi har den anskuelse, at man nøje må passe på, at der ikke her foretages noget, som med rette kan føles som et overgreb eller føles som ikke retfærdigt.

Vi tror ikke, regeringens forslag opfylder disse krav, og vi kan derfor ikke tiltræde det. Vi tror derimod, det vil blive forstået og billigt af alle, hvis vi siger, at forhøjelser af priserne på spiritusholdige drikke, hvad enten disse forhøjelser har fundet sted i efteråret eller nu, ikke skal medregnes. Og vi tror, det vil blive billigt af de fleste arbejdere, funktionærer og tjenestemænd, hvis vi siger, at når andre befolkningslag yder deres bidrag til en prisstabilisering, så må arbejdere, funktionærer og tjenestemænd, dersom pristallet alligevel stiger, finde sig i, at det dyrtidstillæg, der ligger indenfor de første 12 points stigning, bindes som en bunden opsparing, som den enkelte bevarer ejendomsretten til, og som senere udbetales ham.

Må jeg i denne forbindelse erindre om, at under forhandlingerne i statsministeriet var regeringen jo rede til at acceptere dette forslag om midlertidig binding af julipristallets dyrtidstillæg.

Jeg vil gerne endnu sige til den højtærede finansminister, at jeg har forundret mig over den tøvende holdning, han har indtaget overfor en bunden opsparings mission i forhold til den opgave at begrænse forbruget i en bestemt økonomisk situation, og det har forundret mig, at de konservative og venstre, der ellers altid taler om opsparingens betydning, er så ængstelige for, at en større kreds af mennesker får en sparekassebog, når det samtidig kan tjene til et fornuftigt økonomisk formål.

Det interesserede mig forleden dag at se en indsendt artikel i „Skive Folkeblad“ skrevet af en kendt venstremand, Sigurd Laigaard. Han siger, at han er overbevist om, at det samlede landbrug er villigt til at opgive 10 pct. af flæske- og kødprisen og 10 pct. af alt korn, der sælges fra landbruget,

hvis alle disse penge måtte gå ind i en fond, som kun landbrugets folk senere, når materialerne er tilstede, kunne henvende sig til om billige lån til at forbedre deres kostalde og svinestalde for og til at bygge arbejderboliger for omkring gården. Denne mand går jo utvivlsomt altfor vidt i sit opsparringstilbud, men udtalelsen er et vidnesbyrd om, at der i landbruget er den rigtige forståelse af betydningen af en konsolidering og af en udjævning af konjunkturerne.

Den høje regering har jo hidtil overfor os afvist tanken om en landbrugsfond som led i kriseordningen, men jeg tror, man bør drøfte den igen. I det hele taget vil jeg sige til finansministeren, at jeg håber, han ser, at hvis han vil opnå en kriseordning af det omfang, som netop han ønsker, da ligger nøglen og venter på ham i en videre anvendelse af den bundne opsparing.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg har lagt mærke til, at finansministeren ved siden af sine mange andre gode egenskaber til tider også besidder den gave at kunne vise smidighed og tilpasningsevne. Jeg siger udtrykkeligt til tider, for til andre tider synes han ganske at savne denne egenskab. Jeg vil udtrykke håbet om, at finansministeren i de kommende tre dage er inde i en periode, hvor han er forlenet med smidighedens nådegave. I så tilfælde tror jeg, der kommer et resultat ud af forhandlingerne, således som befolkningen ønsker det, og det vil det radikale venstre gerne bidrage til.

Viggo Stareke: Danmark er ikke noget fattigt land. Danmark er et rigt land, der er blevet dårligt regeret. Den krise, vi står i i dag, har ganske bestemte årsager, som bestod, før Koreakrigen satte ind, og hvis man fortsat lader disse årsager bestå, vil de foranstaltninger, som man søger at gennemføre, måske gøre ondt værre, og i bedste fald aflede opmærksomheden fra de områder, hvor det er, der skal sættes ind.

Under de forhandlinger, som i den sidste tid har været ført i statsministeriet, har retsforbundet fremsat et forslag, som sigtede på at fjerne årsagerne til disse vanskeligheder. Vort forslag til bekæmpelse af inflationen og til sikring af betalingsbalancen ville have hjulpet landet over de nuværende vanskeligheder, og det ville have